

§ 13 vil vistnok det ærede Medlem indbrømme mig, at, selv om han maatte have Ret i — hvori jeg ikke vil modsigge ham —, at det er det Rigtigste at udelade den af Loven, kan det dog ogsaa gjerne være rigtig, at den staaer i Paragraphen. Det er ganske vist, at, da man vedtog at indsætte denne Bestemmelse, gjorde man det med fuldt Overlæg og velberaad Hu; den kom ind, fordi enkelte Medlemmer, der vare imod disse Bestemmelser, iblandt andre Indvendinger ogsaa gjorde den, at saa kunde en fortjent Embedsmand aldrig komme udover det fastsatte Maximum, hvor dygtig og anerkjendt hæderlig han end var, og hertil blev da svaret, at Ministeren jo i slige Tilfælde kunde komme til Rigsdagen og igjennem Finantsloven see at skaffe saadanne Embedsmænd personlige Tillæg. Det er dette, vi have villet antyde ved Ordet „selvsølgelig“. Naar Forhandlingerne nu vise, at Meningen med Antydningen ikke er nogen anden, end hvad der ligger i Sagens Natur, saa kan jeg være ganske enig med det ærede Medlem i, at der ikke risikeres Noget ved at udelade denne Slutningsbestemmelse. Herved skal jeg altsaa ikke opholde mig videre, men skal gaae over til § 11. Det ærede Medlem veed saa godt som jeg og Thingets øvrige, i alt Fald dets ældre Medlemmer, at der om dette Punkt er en uløselig Strid imellem to bestemt modstaaende Meninger; det har der altid været og vil der vedblive at være, og jeg anseer det derfor for unyttigt nu at gaae udførligt ind paa dette Spørgsmaal; vi ville jo ofte nok i Fremtiden komme til at beskæftige os med det. Kun skal jeg ogsaa her anføre, at det ikke er rigtig og correct at sige, at man vil nægte disse Borgere Ret til at gaae til Domstolene, thi deres hele Stilling som Borgere bliver den selvsamme; det er ikke qua Borgere, der her er Tale om at give Bestemmelser for dem, det er qua Embedsmænd, og da er det aabenbart, at, ville de ikke underkaste sig denne Bestemmelse, saa kunne de lade være at søge Embede; der er nok endda, der ville det. Enhver veed desuden, at der er grundet Anledning for den lovgivende Magt til at tage en saadan Bestemmelse som denne, idet der jo nemlig har vilst sig at være Trang dertil. Dernæst vil jeg spørge: Har nogen Embeds-

mand nogen Ret ifølge Lønningslovene? Nei, der er ingen Embedsmand, der har det. En Embedsmand har Ret ifølge sin Bestalling; naar der er tilfagt ham i Bestallingen, at det og det skal han have, saa er det hans Ret, men fordi Kongen og Rigsdagen blive enige om at give en Lov, der siger, at paa den og den Maade skal Lønningen ordnes, er der ikke givet nogensomhelst Embedsmand anden Ret end den, han havde, før Loven blev vedtagen; den Ret, han har erholdt ved sin Ansættelse, beholder han, men ved den nye Lov faaer han ikke anden Ret, end han tidligere havde.

Steen: Da jeg vil stemme imod det foreliggende Lovforslag (Munterhed) . . . Ja, jeg tænkte det nok, og jeg var fuldkommen forbedt paa, at der vilde blive tillagt en saadan Afstemning Grunde, der ikke vare rigtige; jeg seer jo, hvor vanskeligt det er endog for dem, der udtale, at de idetmindste tilbeels kunne slutte sig til Lovforslaget, at faae anerkjendt, at dette er alvorlig meent. Jeg siger altsaa, at da jeg vil stemme imod Forslaget, skal jeg i Korthed angive, hvorfor jeg agter at stemme saaledes. Jeg skal ikke indlade mig paa alle de Spørgsmaal, der her ere blevne fremdragne; jeg formaaer ikke at løse dem, men jeg skal sige, at jeg overhøvedet er imod den hele Stilling, der eksisterer mellem Stat og Kirke, idet jeg anseer det for et uheldigt Skridt, der er gjort ved Obergangen til vor frie Forfatning, at Statskirken er ombyttet med noget Eignende: Folkekirken, hvorved der er vedblevet at være et vist Formynderskab fra Statens Side i virkelig Henseende. Staten bør og skal ikke være Mellemmand imellem Præst og Menighed; det maa blive Menighedernes egen Sag at søge deres Præster, hvor de ville, og at lønne dem, som de ville, og derfor skulle vi ikke fordærve Forholdet endnu yderligere ved at sætte Præsterne paa fast Gage. Det er en Anstuelse, som jeg forlængst har fremsat ligeoverfor dem, der have villet reformere i saa Henseende. Jeg har blot meent at skylde mig selv, saameget mere som jeg for formodentlig er aldeles enestaaende i denne Sag, at erklære, at dette er Grunden, hvorfor jeg ikke paa nogen Maade vil give min Stemme til Noget,